

Інж. М. Шпонтака переобрано на голову Округу УНС в Нью Йорку

Нью Йорк (В. Л.-щ). — Загальні збори ньюйоркської Округу Українського Народного Союзу, до якого входять 35 Відділів Метрополітального Нью Йорку, відбулися в п'ятницю, 10-го лютого ц.р., у приміщенні Об'єднання Українців „Самопоміч“ і позначилися не тільки діловістю перебігу наради, але в першу чергу вичерпністю важливих інформацій, що їх передали присутнім (35 учасників, представників відділів), члени Головного Екзекутивного Комітету — головний передсідник д-р Іван Філіс, головний секретар Володимир Сохан і почесний член Головного Уряду Марія Душиняк.

Інж. М. Шпонтак

У висліді зборів присутні перебрали на голову відомого союзового і громадського діяча інж. Михайла Шпонтака, а до Управління увійшли ще такі особи: Іван Яремчук, секретар, Михайло Кульчицька, заступник голови, Михайло Юзюк, секретар, Іван Хома, касир, ред. Володимир Левенчук і Марія Душиняк, референти преси, Стефанія Рудик і Степан Чума, референти імпреси, Іван Пригода, Роман Форостина, організаційна комісія, Маріон Клімашин і Галина Кузьма, вільні члени. Контрольну комісію дали погодилі очолювати мгр Онуфрій Германюк, мистецько-малар Тарас Шумилович і Юрій Костів.

Збори проводив мгр Іван Винник, І. Яремчук, заступник, І. М. Юзюк, секретар. Обрано також Номінаційну комісію з трьох осіб — С. Чума, Іван Пригода і Ю. Костів. Добре списаний протокол відчитав М. Юзюк, після чого голова звітував за діяльність Округу УНС в минулому році, розпочинаючи від останніх загальних зборів, які відбулися 28-го квітня 1988 року. Протягом звітного часу Управа відбула одні організації наради, у яких взяли участь 34 представники відділів і головний передсідник д-р І. Філіс та працівники в Головній Канцелярії Іван Бойко і Андрій Воробець, які поділилися з присутніми своїм поглядом на справи організування нових членів.

(Закінчення на стор. 3)

У Філадельфії вшанують

Т. Шевченка

Філадельфія. — Місцева українська громада відзначить дату народження Тараса Шевченка в неділю, 12-го березня ц.р., в год. 4-й по полудні в залі Українського Освітньо-Культурного Центру.

УКК - Українська Громада Метрополітальної Філадельфії - УАКРДА спільно запланували проведення щорічної академії Т. Шевченка. Святочне слово матиме Раїса Руденко, колишній в'язень совєтських ГУЛАГів, Марта Коколюська-Мушійчук, сопрано, виконає вокальну частину програми. Ан-

геліна Лимаренко виконає мистецьку рецитацию, Юрій Кастий, соліст Київської філармонії, виступить з музичним виконанням на віолончелі, фортепіанний супроводі піаніста Роксолана Огородник-Гарасимович. Жіночий хор „Троянда“ під мистецтвем керівництвом Софії Берик-Шульц дасть свій вклад у мистецьку програму академії.

Організатори цієї імпреси запрошують до численної участі все українське громадянство Філадельфії та околиці.

ІЗ ЩОТИЖНЕВОЇ ХРОНІКИ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГЕЛЬСІНСЬКОЇ СПІЛКИ

13-го січня 1989 року в селі цину раду Бурштина на Івано-Франківщині був викликаний активіст Української Гельсінської Спілки, робітник Михайло Гачинський, що разом із кількома активістами і симпатиком УГС зібрав 4,000 підписів під зверненням УГС із закликом ліквідації атомової енергетики в Україні. Йому пред'явили п'ять інспірованих владою листів від жителів Бурштину із звинуваченнями Гачинського і його товаришів, що вони чинять тиск на людей при збиранні підписів, що не відповідає дійсності. Гачинський спростував ці вигадки і домовився з владою, що 3-го лютого він і його товариші із спілки зустрінуться із представниками влади і окремими жителями Бурштину і розкажуть як про кампанію проти атомової енергетики так і про принципи Української Гельсінської Спілки.

14-го січня в Донецьку відбулися установчі збори Товариства Рідної Мови ім. Шевченка. В залі було біля 300 осіб. Російськомовний донецький письменник Жуковський, що вів збори, запропонував обрати в Раду товариства осіб за задалегідь складеним в партійно-виконавчих кабінетах списком, куди не ввійшли навіть ініціатори зборів,

якими були Гордосевич, Олійничук та інші. Абсолютна більшість людей проголосувала проти цього списку. Збори після жвавого обговорення виставили своїх кандидатів, з яких і обрали Раду товариства. Очільник Рад викладач університету Загнідко. Голосуванням також було прийнято рішення називатися „Товариством Української Мови“. Все це викликало невдоволення в донецьких властях. Пішли в хід приховані погрози на адресу товариства і його активістів, а 21-го січня члени Ради товариства зібралися на своє перше засідання, на якому Загнідко, наляканий погрозами, обкомом партії, заявив, що треба міняти склад Ради і утворити її згідно із списком Жуковського. Проте ця пропозиція членами ради була з обуренням відхилена. В результаті було звільнено Загнідка і обрано головою Товариства кандидата технічних наук Біленького.

17-го січня в Києві на засіданні Комітету „Меморіал“ гостро критикувалося становище урядової комісії, що займається дослідженням поховань під селом Биківня. Очільник що колись генерал-лейтенант Гладий, міністер внутрішніх справ УССР. Його головування спричинилося до

ЗВЕРНЕННЯ

ДО УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОСТІ ЗГРУПОВАНОЇ У СВІТОВОМУ КОНГРЕСІ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ ТА УКРАЇНСЬКИХ ВИДАВНИЦТВ НА РУКИ ПРЕЗИДЕНТОВІ СКВУ ЮРІЄВІ ШИМКОВІ

Стверджуючи атмосферу оновлення духовності на Україні, звертаємо увагу культурної, інтелектуальної й вільної громадськості на закордоні щодо ініціативи Української асоціації незалежної творчої інтелігенції та творчої спільноти в Українській ССР підтримати ідею творчої свободи у всіх ділянках мистецтва.

І беручи до уваги асиміляційний тиск псевдокультурних та духовно ворожих осередків на нашій батьківщині Українська асоціація незалежної творчої інтелігенції та інтелектуально-свідомої фундація продовжує чинити опір в змаганні супроти духовної кризи та ідеологічного суспільно-малануційського визиску культури засобами позачергових та самвидавчих органів.

Такими незалежними виданнями на рідній землі є науково-культурний альманах „Євшан-зілля“ за редакцією Ірини та Ігоря Калинців, культурно-мистецьке видання „Кафедра“ за редакцією Михайла Осадчого та Степана Сапеляка, „Український Вісник“ за редакцією Михайла Гориня та Вячеслава Чорновола, культурно-мистецький журнал „За Порогами“ за редакцією Івана Сокульського, культурно-мистецький журнал „Сніг“, що в Харкові, за редакцією Валерія Бондаря та низка інших.

Підсумовуючи сказане та опираючись на традиції солідарності з нами діячів культури у вільному світі та громадськості популяризувати й примножувати самобутність культури українського народу в найкращих її формах та обороняти його культурні й історичні цінності на всіх відтинках історичної пам'яті за мистецьку незалежність й державність — Закликаємо українську громадськість, Рад у справах культури при Секретаріаті Світового Конгресу Вільних Українців, а також українські видавництва у вільному світі допомогти вищезгаданим позачерговим виданням технічно й матеріально, щоби забезпечити творчу й культурну працю до часу повної демократизації в ССР, коли зможе самостійно культурного розвитку на Україні стане незалежно й безкомпромісно індивідуально й спільно.

Ірина Стасів-Калинець, Василь Барладян, Михайло Осадчий, Степан Сапеляк, Богдан Горинь, Валерій Бондар, Іван Сокульський, Олександр Шевченко, Микола Горбаль, Володимир Яворський, Михайло Горинь, Богдан Ребрик, Іван Гель.

В Торонто плянують побудувати піквального дому

Торонто. (В. Б.). — Англомовна газета „Торонто Стар“ з 16-го лютого ц.р. помістила репортаж своєї співробітниця Стейсі Івасюк про готування української католицької парафії св. Димитрія в Етобіко побудувати піквального дому. Репортаж С. Івасюк має заголовок: „Український піквальний дім вже затверджений провінційних властей“.

Речник цього проекту, сотрудник церкви св. Димитрія, о. Тарас Лозинський

заявив, що негайно після згоди провінційного уряду, парафія приступить до будови дому, потреба якого відчувається дошкульно, бо літні українці в Канаді становлять 14 відсотків свого суспільства в порівнянні до 9 відсотків загально населення Канади. Сама метрополія Торонто має 400 літніх українських громадян, які потребують опіки в прирості.

Проект побудувати такий дім постав п'ять років тому, а здійснення його займається „Комісія розбудови парафійної резиденції св. Димитрія“. Запланований чотириповерховий будинок буде збудований на пригосподстві під будову площі між Роял Йорк Роуд і Інглтон авеню. В домі буде 151 ліжко в комбінованих приватних і півприватних квартирах та в адміністративних секціях. Мешканці третього й четвертого поверхів матимуть дижурні пункти медсестер з 24-годинною обслуговкою. На партері буде простора їдальня, кафетерія для поживців і гостей, каплиця та кімната для зайнятих. Комбінований салон краси і фрізерія дасть змогу мешканцям дба ти про свій зовнішній вигляд.

(Закінчення на стор. 3)

КОНЦЕРТ В ЧЕСТЬ Т. ШЕВЧЕНКА В КЕРГОНКСОНІ

Кергонксон, Н.Й. - 89-й Відділ Союзу Українок Америки повідомляє, що Школа Українознавства влаштує концерт у честь Тараса Шевченка в неділю, 12-го березня ц.р., в церковній залі о год. 12-й полудня після Богослуження. В програмі концерту є святкова доповідь Івана Коровицького про життя і творчість Великого Кобзаря, виступи учнів Школи Українознавства, рецитация Євгенія Рубачка, виступ хору „Золотий Гомін“ під диригентурою д-ра Олега Волжанського і чоловічого хору „Трембіта“ 56-го Відділу ООЧСУ під диригентурою Степана Яца.

(Закінчення на стор. 4)

У ПОЛЬЩІ ВІДБУЛИСЯ АНТИСОВЕТСЬКІ ДЕМОНСТРАЦІЇ

Варшава. — Голова ради міністрів Польщі Мечислав Раковський офіційно попросив пробащення в амбасадора ССР у Польщі Володимира Бровикова за „антисовєтські ексцеси“, що мали місце під час студентських демонстрацій у Кракові минулого тижня.

Мова йде про маніфестацію, влаштовану у краківському Ягеллонському університеті 23-го лютого, тобто в день, коли в Совєтському Союзі відзначали 71-шу річницю створення Совєтської армії.

У понеділок, 27-го лютого, представник польського уряду Ежи Урбан виступав у польській телебаченні, сказав, що учасники студентської демонстрації у Кракові „осквернили пам'ятник совєтським воїнам“ і несли портрет совєтського лідера Михайла Горбачова, кидаючи в нього різні предмети“. Поведінку студентів Е. Урбан назвав „діями злочинного характеру, що виражали ненависть до совєтського лідера, якого поважають у всьому світі“.

Урбан підкреслив, що серед демонстрантів були прихильники забороненої Незалежної спілки студентів.

Конфедерація незалежної Польщі, а також профспілкового об'єднання „Солідарність“.

У понеділок перед будинком Ягеллонського університету в Кракові зібралися 2,000 студентів, які оголосили дводенний бойкот занять. У той же день, виступаючи на мітингу у Вроцлаві, лідер „Солідарності“ Лех Валенса закликав учасників демонстрації вести себе стримано і сказав, що він „на колінах молить студентів“ не допускати ексцесів.

На переговорах, що відбулися у Варшаві „за круглим столом“ між урядом і представниками опозиції, за свідченням їх учасників, у понеділок був досягнутий прогрес у справі відновлення в правах Незалежної спілки студентів, яка була заборонена у 1981 році одночасно з „Солідарністю“ за підтримку останньої. Однак Е. Урбан підкреслив, що легалізація студентської спілки буде залежати від того, чи вдасться її керівникам переконати студентів утриматися від насильницьких дій і антисовєтських висловлювань.

Л. ЗАЙКОВ ВИСТУПАЄ ПРОТИ ВІЛЬНОДУМЦІВ

Москва. — Газета „Вашингтон Таймс“, покликуючись на кореспондента агентства Рейтерс, повідомляє, що Лев Зайков, який змінив Бориса Єльцина на пості першого секретаря Московського міського комітету партії, виступаючи недавно на міській партійній конференції, закликав покласти кінець вільному слововираженню, маючи на увазі московську вулицю Арбат, яка стала подібною до стіни пекінського університету, де китайські дисиденти вивішували „дацзибао“.

За словами Л. Зайкова, у районі Арбату склалася недопустима ситуація, в якій під ширмою демократії розквітає відкритий антисовєтизм.

„Ми зобов'язані рішуче боротися проти екстремізму, націоналізму і їх спроб створити організовані групи, — сказав Зайков. — Ця боротьба не повинна розглядатися як порушення демократії“.

Кореспондент агентства Рейтерс пише, що виступ Зайкова відображає зростаюче незадоволення властей з приводу того, що свобода слова, яка вважалася ознакою гласності, набуває останнім часом явно політичного забарвлення, яка дуже не подобається керівництву.

Старий Арбат, по якому заборонений рух автомобільного транспорту, став улюбленим місцем москвичів, які хочуть „вилити душу“.

Однією з форм „вільної творчості“ стала торгівля короткими віршованими інвективами владі, за будь-яке з них це так давно авторів притягують до кримінальної відповідальності. „Володарі-царі, — говориться в одному з таких дацзибао, — приходьте і відходьте. Кожний обвинувачує в бідях, що оточують нас, свого попередника“. „Ім не дорого ні чисте, ні правда, — сказано у другому експромті. — Як тільки Горбачов всіх накармиць, він залишить все своє зав'язання“.

Художники-аматори вільно продають на Старому Арбаті свої твори, і дисологів-пуритів не може не турбувати вибух нудизму, який часто переходить у відкритий порнографію.

Зайков у своїй промові не знайшов ліпшого, як звернутися до традиційних моральних цінностей, „притаманних героїчній робітничій класі“. За словами лідера московських комуністів, багато робітників висловлюють відкрите незадоволення пануючою вседозволеністю.

„На Арбаті, — заявив Зайков, — знайшли своє пристанище паразити, бродяги і антисоціальні елементи. Чому, цікаво, комуністи району не доможуть місцевим мешканцям покінути з цим неподобством?“

У СВІТІ

СОВЕТСЬКИЙ ГЕНЕРАЛ Борис Громов, колишній головнокомандувач совєтських окупаційних військ в Афганістані, виступив з рішучим запереченням версії академіка Андрія Д. Сахарова про те, що совєтські гелікоптери і джетові літаки бомбили свого часу в Афганістані свою піхотну дивізію і що під час цього бомбардування загинуло тоді чимало воїнів і старшин. Цю інформацію свого часу подавала одна канадська радіостанція, але тоді мало хто прив'язував до цього випадку увагу. Тепер Сахаров, перебуваючи у свого зятя Єфрема Янкевича в Массачусетсі, підтвердив цей прикрий випадок. Громов, очевидно, категорично заперечує таку можливість і заявляє кореспонденту газети „Красная Звезда“, що він ніколи не чув про подібний випадок. Він авторитетно заявляє, що ці факти, мовляв, були вдумані ворожими до ССР західними колами. Янкевич натомість підкреслює, що у зв'язку з наявними фактами, про які йому розповідав А. Сахаров, в нього немає причини вірити Громову і відмовлятися від ранішніх свідчень.

У ВІДРОКОК, 28-ГО ЛЮТОГО ц.р., у литовських газетах був надрукований повний текст поправок до конституції республіки, які забезпечують місцевим властям право вета на всеохопне законодавство, яке, на їхню думку, може шкодити республіканським інтересам. Проект покищо має дискусійний характер і він буде одобрений тільки тоді, коли його сваять на численних прилюдних зібраннях і на формальному пленумі Верховної Ради Литовської ССР.

ВЕЛИКОБРИТАНІЯ МІНЯЄ СВОЄ СТАНОВИЩЕ ДО КНИЖКИ С. РУШДІ

Лондон, Великобританія. — Британський міністер закордонних справ Джефрі Гов, відбув довшу розмову з прем'єр-міністром Маргарет Тачер у справі погрози Ірану розірвати дипломатичні зв'язки, якщо Англія не відсепарується і не засудить книжку британського письменника Салмана Рушді, яка появилася недавно на ринку під заголовком „Диявольські вірші“, і після того склав примирливу заяву в імені уряду Великобританії, що книжка Рушді образлива не тільки для Ісламу, але також для Великобританії, яку Рушді порівнює з гітлерівською Німеччиною. Заява міністра Гова була передана радіостанцією Бі-Бі-Сі у формі інтер'ю, щоб вплинути в тому, що голос офіційного речника Великобританії виразно почують у Теграні люди, тобто прихильники аятолли Хомейні, який, як відомо, видав засуд смерті на письменника за образу Ісламу.

Із заяви міністра закордонних справ Великобританії Дж. Гова виразно виходить, що Великобританія не бажає під теперішню пору розривати дипломатичних зв'язків з Іраном і тим самим збільшувати терористичну активність прихильників до Ірану груп, не тільки на території Британії, але також проти британських інтересів у світі.

Урядові чиновники в Лондоні надіялися, що в справі говоритиме з аятолою Хомейні міністер закордонних справ ССР Едуард А. Шеварднадзе, який недавно відвідував деякі країни на Близькому Сході, але Москва, як виглядає з вислідів поведінки міністра в Ірані, не то що не порушувала справи книжки С. Рушді на найвищому рівні, тобто у розмові з Хомейні, але сама була зацікавлена

поліпшенням відносин між Теграном і Москвою, тому міністер Шеварднадзе оминув під час розмов усі драматичні питання і навпаки, пропонував своє посередництво між Іраном й іншими західними державами з якими, мовляв, Совєтський Союз перебуває тепер у добрих відносинах.

Покісно не відомо чи іранські екстремісти зацікавлені поліпшенням співпраці з демократичними країнами, але в загальному Державний департамент ЗСА не дуже задоволений поведінкою Шеварднадзе в Теграні і його залишенням до тамошнього диктатора у священній рясі.

У зв'язку з тим, що не всі британці задоволені становищем уряду до цієї голосної в останньому часі справи, бюро міністерства закордонних справ намагалося применшити значення заяви Гова кажучи, що нічого, мовляв, не сталося, „це була тільки звичайна заява чи висловлення опінії одного з членів кабінету“. Очевидно пояснення бюро вводить в блуд тих британських громадян, які повністю підтримують письменника С. Рушді й його право писати те, що він хоче, без страху, що якийсь здегенерований диктатор платитиме терористам мільйони за його голову, як у середньовіччі.

Що Москва хоче спекти своє печено на розпалених пристрастях книжки С. Рушді нічого дивного. Подібні ситуації існували вже раніше і цього треба було сподіватися. Але, що Великобританія виріється свого громадянства, щоб зберегти дипломатичні зв'язки з одним з найбільш радикальних диктаторів сьогодишнього світу, то треба на правду дивуватися, — кажуть розважливі політичні аналітики.

У Західній Німеччині

зник американський воєк

Франкфурт. — Як повідомили представники американської армії, в Західній Німеччині зник 21-річний воєк Майкл Перрі, автор якого було знайдене рядом із східнонімецьким кордоном. Зразу ж почали висувати здогади, що американський воєк втік у Східно Німеччину, однак командування заявило, що поки що не може підтвердити цієї версії, але не виключає й інших варіантів.

М. Перрі, спеціаліст з ділянки електронічної розвідки, служив у Західній Німеччині від 4-го березня 1988 року. Він народився в

місті Лагуна Нігел в Каліфорнії. 21-го січня Перрі не з'явився у своїй військовій частині, а 23-го лютого службове авто, яке він взяв з дозволу начальства, було знайдене біля прикордонного міста Оберзудла, розташованого 50 км від Фульди, де воєк служив в 11-му полку повітряно-десантних військ ЗСА.

Фульда знаходиться 100 км на північний схід від Франкфурту.

Як повідомила неофіційна армійська газета „Старс енд Страйпс“, військове на-

(Закінчення на стор. 3)

В АМЕРИЦІ

КРАЙОВА ДОСЛІДНА РАДА, простудіювавши найбільш об'ємний та докладний науковий звіт про дослідження харчування та здоров'я, закликає американських громадян, щоби з'їдали менше солі та товщі, щоби запобігти хворобам. Рекомендації зладжені окремим комітетом Крайової дослідної ради, включають також спонування до споживання більшої, як досі кількість складних вуглеводів, тобто городини, бобових плодів, овочів, і зернових каш. Там же рекомендується також проти вживання всяких дієтичних додатків як: фібри, транів, вітамінів і кальцію.

НАПОЛЕГЛИВІСТЬ ТА ПОСЛІДОВНІСТЬ однієї людини, в цьому випадку однієї розлюченої американської матері, таки може довести до бажаних наслідків. Йдеться тут про одну з телевізійних програм п.н. „Одружені... з дітьми“ телевізійної мережі Фокс, яка хоча й досить популярна серед глядачів то наскрізь голосна та зухвала у своїх епізодах. Террі Раколта з Дітройту, протестуючи проти цієї програми, однією зуміла добитися небажаних успіхів, бо спрямувала свої невдоволення у найбільш розуміле та вразливе місце американської сім'ї — грошей. Бож всім відомо, що телевізійні програми задовольняють своє існування тим чи іншим постійним оголошенням даних продуктів чи виробів на телевізійних екранах. Т. Раколта, з'ясовуючи кількісним великим фірмам, що саме оголошували свої вироби під час цієї програми, своє наставлення і опозицію до яраз цієї програми, отримала від них потвердження про відтягнення своїх оголошень. Фірма, що відтягнула оголошення це, Проктор і Гембл, МекДоналд, Тембрендс і Кімберлі-Кларк та Кока-Кола. Немає сумніву, що ця акція погано відіб'ється на дальшому тягу цієї програми, а Т. Раколта перед кореспондентами засобів масової інформації заявила, що опонує проти цієї програми бо „в ній зухвала експлуатація жінок, сексу та протиріччя наставлення“.

СВОБОДА

FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Svoboda (201) 434-0237 U.N.A. (201) 451-2200
Subscription: 1 year — \$40.00 6 months — \$22.00 3 months — \$12.00
U.N.A. members 1 year — \$15.00 Change of address — \$1.00 Make check or money order payable to Svoboda

Postmaster: Send address changes to
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік \$40.00 на півроку — \$22.00 на 3 місяці — \$12.00
Для членів УНАО \$15.00 річно. За кожен зміну адреси — \$1.00
Чекі і money orders виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Науковець про невідхильний розвал СССР

У минулопедільному журнальному додатку до „Нью Йорк Таймсу“ з 26-го лютого ц. р. появилася обширна стаття колишнього радника у справах Крайової безпеки за президенту Джиммі Картера, Здзіслава Бжезінського п. з. „Чи союзна імперія сама себе знищить?“ — Редакція пояснює, що ця стаття — це вийняток із нової книжки автора п. з. „Великий провал: народина і смерть комунізму у XX сторіччі“. Від себе додаємо, що Збігнев Бжезінський, — професор політичних наук у Колумбійському університеті в Нью Йорку, це один із щораз більшого гурту польських учених, які належать до так званої школи ревізіоністів: таврують період шляхетчини в історії Польщі, таврують політику національної асиміляції у відродженій Польщі між двома світовими війнами та пропагують прометеїську ідею союзу всіх поярмленних Московщиною народів, зокрема й особливо Польщі й України. Це ідеологія польської паризької „Культури“.

З. Бжезінський із подивугідною логікою доказує, як у Союзі проходить процес подій — він проходить поволі, з різними можливостями на ходу, але веде невідхильно, обов'язково до розпаду імперії та до загибну комунізму в СССР і скрізь у світі.

Міхаїл Горбачов проголосив свої гасла гласности і перебудови під тиском економічної кризи. Він правильно розумів, що не можна перевести зміни в економіці без зміни у політиці. Але не передбачив одного: що осмілюючи людей лібералізацією у ділянці цензури слова і друку — простане масовий свободолубний рух у різних поярмленних Московщиною народів. Почалося від балтійських країн і ген далеко від них — у мусульманських країнах. Бжезінський називає Україну з її чорноземом і промислом та свободолубними традиціями, як найбільш загрозливу для цілості СССР. Але цей націоналістичний рух почався також і на корінній Московщині, відродивши давній московський шовінізм, сполучений із імперіалізмом. Найкращою розв'язкою цієї запутаної ситуації була б дійсна конфедерація теперішніх тільки на папері „самостійних“ союзових республік, але до такої конфедерації не допустить відроджений корінно-московський шовінізм-імперіалізм, який має союзника у комуністичному бюрократичному апараті, що взагалі не хоче ніяких демократизуючих реформ. Тому, логічно, автор не включає, що приїде в СССР до військового перевороту, може навіть із загиною самого Горбачова, і що вернеться доба Брежнєва. Але поворот до партійної диктатури з поліційним терором не зможе вже зберегтися. Горбачов невідомо відчинив скриньку Пандори: за антично-грецькою мітологією Пандора, перша смертна жінка у світі, з пмісти за свою смертність відчинила скриньку, з якої висипалися на світ усі можливі недуги. Тих недуг тепер вже не можна буде загнати назад до відчиненої скриньки. Бжезінський передбачає, що в першому чвертьріччі наступного сторіччя приїде невідхильно до розвалу „єдиної неділімої“ Росії в її теперішній формі Союзу.

До такого завершення сучасного процесу в СССР причиняться комуністичні сателітські країни. Найбільш уже усамостійнилась від Москви, Мадярщина. За нею іде Польща. Комунізм в обох цих країнах не має коренів, був штучно насаджений і ніколи не був популярний. Не можна виключити, що упадок комуністичного режиму в сателітській країні відіб'ється на відносинах у СССР. Але одне певне: розпад союзу Росії і Польщі буде одночасно загином комунізму. Збігнев Бжезінський не вдається в роздуми, що станеться після упадку центральної влади в Москві — чи зможуть заповнити цю пустку поярмлені народи новим, цим разом успішним, визвольницьким рухом? На це питання ніхто не має іншої відповіді, як тільки висловлення надії. Бжезінський пригадує, що на шляху від Гельсінкі до Ленінграду, вже на союзовому боці, більшовицькі влаштували великий квітник, склавши із квіток напис: „Усі шляхи ведуть до комунізму“. Підсумовуючи свої аналітичні завваги щодо наслідків перебудови — приходить до висновку, що всі шляхи ведуть до загибну комунізму. На сторінках „Свободи“ неодноразово висловлювалося переконання, що крива аналітика мусить швидше чи пізніше скінчитися. Комуністичний експеримент коштував життя мільйонам невинних людей. Але він був і є аналікою — і він мусить скінчитися.

У документі ч. 1 записано: „Прийнявши до уваги заяву Корьовіної, з якої видно, що Чучаліна Матрьона займається контрреволюційною агітацією серед колгоспників, народний слідчий Кузнецкого району міста Сталінська постановив: Поручити кримінальне переслідування проти громадянки Чучаліної М. по статті 58-10 частина 2-га Кримінального Кодексу РСФСР. Народний слідчий А. М. Сесов“.

Документ ч. 3 виказує таку характеристику: „Чучаліна М. М. до 1933 року жила одноосібно, походила із селян-середняків. Належить до релігій старовірів, тобто кержаків. Під час масової колективізації з 1929 по 1932 рік колекосі не вступала, а вступила лише в 1933 році в колгосп „Новостройка“. До роботи ставилася погано, щороку виробляла менше 100 трудовнів, мотивуючи це багатодітністю. В 1941 році на роботу почала ходити частіше та все ж не виходила. В громадському житті участі не бере. В підписці на державну позичку відстає від передових колгоспників і на неї не діють ніякі засоби агітації“.

Голова Правління Бедарков: „Радіхнів Монахов“.

Писаки добре знали, як догодити слідчому, котрий так хоче розкрити антисоветську суть Матрьони. Таку ж заповільність виявили і всі свідки, десятки разів повторюючи одне й те ж саме: „Чучаліна сказала, якби перекинулася союзовська влада, ми б іще Богові помолилися“. Ніхто з них не сказав: „не знаю“, „не

Н. Осока

ДОНОС — ОСНОВА РЕПРЕСІЙНОЇ МАШИНИ

II. Прокурор не знає ні сну, ні відпочинку, оберігаючи державу від Чучаліної. Гітлерівці вже наблизилися до Ленінграду, советські війська відступили до Дніпра і Одеси. Сотні людей щодня гинуть, захищаючи кожну п'ядь землі, а тим часом Сесов й Шадрін воюють з Матрьоною. І ніхто не питає, чому ці „пильні охоронці держави не на фронті“.

Ще одна психіатрична експертиза підтверджує, що Чучаліна при повному розумі. Слідство і безконечні допити вдень і вночі майже цілий рік розкопували „зловожові наміри“ бідолашної жінки. Тільки 22 червня 1942 року відбувся суд. Олносельчанки, опустивши очі, звачено повторювали на суді „... сказала, якби советська влада повернулася...“, а потім продовжували жити поряд з осиротілими дітьми і хто знає, що ворухилося в їхніх душах, коли прокурор вимагав для Чучаліної багаточисленного ув'язнення.

Адвокат неспішно запросив „пом'якшити кару, враховуючи багатодітність і те, що два Матрьониних сини захищають батьківщину на війні“. Суд справді врахував цю обставину і „милостиво“ засудив її лише на шість років з додатковим позбавленням прав на три роки.

Усі виявлені судові справи починаються доносами. Як зазначають автори статті „Матрьонин гріх“, донощиками були не всі, але їх вистачало, щоб каральна машина працювала без перебоїв, коваючи хліборобів, садівників, поетів, лікарів і ковалів, як наприклад, Артамонова, що отримав десять років ув'язнення „без конфіскації майна через відсутність його“, ще й додатково позбавлений прав на п'ять років, бо якось сказав, що не вважає Сталіна мудрим.

Автори закликають довести до відома громадян зміст усіх отих текстов судових справ, щоб люди читали й жахалися брідкої доповідності та підлх доносів і вчилися, якими не треба бути. Аби піднялися до розуміння трагічності істини, що мільйони невинних людей загинули від спільної руки своїх сучасників. Нехай знають усі діти і внуки не для того, щоб вішати на могилах „донощиків“, „переслідувачів“, „палачів“, а для того, щоб у майбутньому так не повторилося. Бо як читатимемо про доноси, про суди і розстріли, то стане нам нудно і зрозуміло: врятуватися від тоталітарного режиму зможуть лише люди, які не здатні на таке.

„Прости нас, Матрьона, що ми, „люди“, штовхнули тебе суєтно в залізні щелепи жорстокої машини“, — закінчують статтю Ібрагімова й Карпушіні.

Можливо, саме так і повинен виглядати пам'ятник жертвам доносів.

Великий міжнародний розголос святкування 1000-ліття Хрищення Руси, які влаштувала при співпраці з советською владою Російська Православна Церква, явно припав по душі російським шовіністам. Ще б пак: це була жайна нагода вийти на світову арену, прийняти у себе численних високопоставлених церковних і нецерковних гостей, виждати закордон на міжнародній конференції і скрізь та за всяких обставин пропагувати досягнення нібито 1000-літньої російської культури. Це саме заповняли робили і найрізноманітніші советські видання, від партійної „Правди“ до атеїстичного місячника „Наука і релігія“ (який, до речі, став тепер майже журналом для віруючих), використовуючи різні нагоди, щоб у зв'язку з 1000-літтям писати про велику скарбницю культури, яку, за їхніми словами, створив за 1000 років російський народ.

З типовою російською шовіністичною розумілістю, майже повністю замовчувався надзвичайно важливий факт: хоч 1000-ліття до певної міри стосується російського народу, предки якого були складовою частиною великої Київської княжої держави, кілька перших століть нестримного розвитку духовного життя, літератури, церковного співу, архітектури і культури взагалі не є його надбанням, і вже аж ніяк не виключно його надбанням. Але про те, що в центрі

Київської Русі і в стольному граді Києві жили безпосередні предки українського народу, які у свою чергу були нащадками незліченних автохтонних поплітків, що заселяли українські землі — зовсім ігнорувалося. В найкращому випадку, у формі дрібної примітки, твердилися, що Київська Русь була колиською трьох народностей: російської (завжди на першому місці), української і білоруської. Це підкреслював і патріарший екзарх України, митрополит київський і галицький Філарет, пристрастною переконуючи при різних нагодах, що „говорити про хрищення України, чи навіть Русі-України не можна, бо українці тоді не було“. Те, що у той час не було і росія, червоноі екзарх, зрозуміло, промовчує. Але чи можна сподіватися чогось іншого від яничара на древньому престолі колись вільної і незалежної Київської митрополії, який своєю вірнопідданістю Москві і зневагою до свого рідного нічим не поступається супернячарові Шербиному?

Усе ж, у рамках офіційних святкувань 1000-ліття про українців і білорусів час від часу згадувалося, як крихти з панського стола. Натомість про них немає вже ані слова у „Зверненні організації комітету Руху російської культури — 1991“. Цей комітет, до якого входять дев'ять членів Академії Наук СССР, дев'ять діячів російської літератури і мистецтва, чотири митрополити Російської Православної Церкви і митрополит Російської Православної Старообрядницької Церкви, закликає до всевітнього відзначення у 1991 році „Руху російської культури“. В ньому мали б взяти участь „усі уряди і парламенти, 250 урядових організацій, тією чи іншою мірою пов'язаних з російською культурою, катедри славістики 70 університетів ЗСА і Європи, всі російські фонди, архіви, бібліотеки, видавництва... і т. д., і т. д.“, а всі православні громади світу. У зверненні пояснено, що рік 1991 вибрано з огляду на те, що в ньому припадає 600-річчя з дня смерті особливо шанованого в Росії святого Сергія Радонезського, а також 100-річчя ювілей кількох визначних російських діячів.

Усе це не мусило б викликати наших застережень. Якщо світ зацікавлений в тому, щоб прославляти до

окупації Галичини Червоною армією — книгу „Проклінаю“ Івана Шкварка, який важко потерпів у советській тюрмі і згодом скоро помер, забутий і злишений на вигнанні в Австрії.

Іван Німчук мав щастя. Його звільнили напередодні походу Гітлера на Україну. Відбувши двадцять місяців ув'язнення, без засудження, без якого небуло обвинувачення, Німчук повернувся 15-го травня 1941 року до рідного Львова. Не довго вже довелося йому жити під советською владою, бо вже 30-го червня 1941 року, полетіли перші німецькі бомби на Львів і скоро Львів опинився під воєнним режимом нового окупанта. Для Івана Німчука ця нова окупація могла видатися визволенням; він був вільною людиною. Коли в перші дні першої окупації він виставив думку, що може бути можливо продовжувати видавання „Діла“, то у визволеній і „єдиної українській республіці“ такої можливості не було. А тепер ось під ворожою займанщиною існувало Українське Видавництво і це своє видавництво видавало українську газету „Краківські вісті“, в якій досвідчений редактор почав працювати, як керівник львівської редакції цього щоденника. Та й почування у Німчука мусило бути відрядне. Хоч не повернувся він до давніх приміщень „Діла“, в будинку „Просвіти“, де протягом п'ятинадцяти років видавав свій труд службі для народу, то в будинку, де приміщувався тепер редакція, (колишній будинок щоденника „Кур'єр львівський“) знайшов приємну атмосферу в гурті українських журналістів, які відповідали за видання українських журналів, головним літературного місячника „Наші дні“, та українських книжок.

Доктора Німчука цікавили тепер найбільше культурні і літературні проблеми, які — не зважаючи на воєнні події — могли в той час у Львові проявлятися. Тут працював український театр з такими відділами: драматичний, оперний, оперетковий і балетний; тут постав театр малих форм, тут вперше відкрився театр-режис „Веселий Львів“, тут працював літературний клуб, в якому постійно відбувалися імпрези, реферати, доповіді й дискусії на літературні і мистецькі теми. Правда, була цензура, але всі ці установи і всі почини були незалежні, вони промовували українську думку і це приносило

прав на три роки.

Усі виявлені судові справи починаються доносами. Як зазначають автори статті „Матрьонин гріх“, донощиками були не всі, але їх вистачало, щоб каральна машина працювала без перебоїв, коваючи хліборобів, садівників, поетів, лікарів і ковалів, як наприклад, Артамонова, що отримав десять років ув'язнення „без конфіскації майна через відсутність його“, ще й додатково позбавлений прав на п'ять років, бо якось сказав, що не вважає Сталіна мудрим.

Автори закликають довести до відома громадян зміст усіх отих текстов судових справ, щоб люди читали й жахалися брідкої доповідності та підлх доносів і вчилися, якими не треба бути. Аби піднялися до розуміння трагічності істини, що мільйони невинних людей загинули від спільної руки своїх сучасників. Нехай знають усі діти і внуки не для того, щоб вішати на могилах „донощиків“, „переслідувачів“, „палачів“, а для того, щоб у майбутньому так не повторилося. Бо як читатимемо про доноси, про суди і розстріли, то стане нам нудно і зрозуміло: врятуватися від тоталітарного режиму зможуть лише люди, які не здатні на таке.

„Прости нас, Матрьона, що ми, „люди“, штовхнули тебе суєтно в залізні щелепи жорстокої машини“, — закінчують статтю Ібрагімова й Карпушіні.

Можливо, саме так і повинен виглядати пам'ятник жертвам доносів.

Великий міжнародний розголос святкування 1000-ліття Хрищення Руси, які влаштувала при співпраці з советською владою Російська Православна Церква, явно припав по душі російським шовіністам. Ще б пак: це була жайна нагода вийти на світову арену, прийняти у себе численних високопоставлених церковних і нецерковних гостей, виждати закордон на міжнародній конференції і скрізь та за всяких обставин пропагувати досягнення нібито 1000-літньої російської культури. Це саме заповняли робили і найрізноманітніші советські видання, від партійної „Правди“ до атеїстичного місячника „Наука і релігія“ (який, до речі, став тепер майже журналом для віруючих), використовуючи різні нагоди, щоб у зв'язку з 1000-літтям писати про велику скарбницю культури, яку, за їхніми словами, створив за 1000 років російський народ.

З типовою російською шовіністичною розумілістю, майже повністю замовчувався надзвичайно важливий факт: хоч 1000-ліття до певної міри стосується російського народу, предки якого були складовою частиною великої Київської княжої держави, кілька перших століть нестримного розвитку духовного життя, літератури, церковного співу, архітектури і культури взагалі не є його надбанням, і вже аж ніяк не виключно його надбанням. Але про те, що в центрі Київської Русі і в стольному граді Києві жили безпосередні предки українського народу, які у свою чергу були нащадками незліченних автохтонних поплітків, що заселяли українські землі — зовсім ігнорувалося. В найкращому випадку, у формі дрібної примітки, твердилися, що Київська Русь була колиською трьох народностей: російської (завжди на першому місці), української і білоруської. Це підкреслював і патріарший екзарх України, митрополит київський і галицький Філарет, пристрастною переконуючи при різних нагодах, що „говорити про хрищення України, чи навіть Русі-України не можна, бо українці тоді не було“. Те, що у той час не було і росія, червоноі екзарх, зрозуміло, промовчує. Але чи можна сподіватися чогось іншого від яничара на древньому престолі колись вільної і незалежної Київської митрополії, який своєю вірнопідданістю Москві і зневагою до свого рідного нічим не поступається супернячарові Шербиному?

Усе ж, у рамках офіційних святкувань 1000-ліття про українців і білорусів час від часу згадувалося, як крихти з панського стола. Натомість про них немає вже ані слова у „Зверненні організації комітету Руху російської культури — 1991“. Цей комітет, до якого входять дев'ять членів Академії Наук СССР, дев'ять діячів російської літератури і мистецтва, чотири митрополити Російської Православної Церкви і митрополит Російської Православної Старообрядницької Церкви, закликає до всевітнього відзначення у 1991 році „Руху російської культури“. В ньому мали б взяти участь „усі уряди і парламенти, 250 урядових організацій, тією чи іншою мірою пов'язаних з російською культурою, катедри славістики 70 університетів ЗСА і Європи, всі російські фонди, архіви, бібліотеки, видавництва... і т. д., і т. д.“, а всі православні громади світу. У зверненні пояснено, що рік 1991 вибрано з огляду на те, що в ньому припадає 600-річчя з дня смерті особливо шанованого в Росії святого Сергія Радонезського, а також 100-річчя ювілей кількох визначних російських діячів.

Усе це не мусило б викликати наших застережень. Якщо світ зацікавлений в тому, щоб прославляти до

окупації Галичини Червоною армією — книгу „Проклінаю“ Івана Шкварка, який важко потерпів у советській тюрмі і згодом скоро помер, забутий і злишений на вигнанні в Австрії.

Іван Німчук мав щастя. Його звільнили напередодні походу Гітлера на Україну. Відбувши двадцять місяців ув'язнення, без засудження, без якого небуло обвинувачення, Німчук повернувся 15-го травня 1941 року до рідного Львова. Не довго вже довелося йому жити під советською владою, бо вже 30-го червня 1941 року, полетіли перші німецькі бомби на Львів і скоро Львів опинився під воєнним режимом нового окупанта. Для Івана Німчука ця нова окупація могла видатися визволенням; він був вільною людиною. Коли в перші дні першої окупації він виставив думку, що може бути можливо продовжувати видавання „Діла“, то у визволеній і „єдиної українській республіці“ такої можливості не було. А тепер ось під ворожою займанщиною існувало Українське Видавництво і це своє видавництво видавало українську газету „Краківські вісті“, в якій досвідчений редактор почав працювати, як керівник львівської редакції цього щоденника. Та й почування у Німчука мусило бути відрядне. Хоч не повернувся він до давніх приміщень „Діла“, в будинку „Просвіти“, де протягом п'ятинадцяти років видавав свій труд службі для народу, то в будинку, де приміщувався тепер редакція, (колишній будинок щоденника „Кур'єр львівський“) знайшов приємну атмосферу в гурті українських журналістів, які відповідали за видання українських журналів, головним літературного місячника „Наші дні“, та українських книжок.

Доктора Німчука цікавили тепер найбільше культурні і літературні проблеми, які — не зважаючи на воєнні події — могли в той час у Львові проявлятися. Тут працював український театр з такими відділами: драматичний, оперний, оперетковий і балетний; тут постав театр малих форм, тут вперше відкрився театр-режис „Веселий Львів“, тут працював літературний клуб, в якому постійно відбувалися імпрези, реферати, доповіді й дискусії на літературні і мистецькі теми. Правда, була цензура, але всі ці установи і всі почини були незалежні, вони промовували українську думку і це приносило

удоволення. Іван Німчук був головним рецензентом і театральних вистав і всіх інших імпрез, і його відомлення, друковані у „Краківських вістях“ — це хроніка українського духового життя у ті важкі воєнні часи. В той час він теж написав працю під назвою „Польське душевство у Львові за минулих 50 років“. Нова окупація Львова Червоною армією вже не застала Німчука у його рідному місті. Він надто багато потерпів за першої окупації, щоб заризикувати вдруге.

Ще частинно у Кракові, а далі у Відні він співпрацював у „Краківських вістях“, а далі подався на еміграцію. Уже на еміграції в Німеччині написав історію української преси і видав цю працю окремою брошуною у виданні „Неділі“, в 1948 році. В тому ж році переїхав за океан, до Канади, де знайшов пристановище в далекому Едмонтоні. Там зразу став на працю в редакції тижневика „Українські вісті“ і був редактором цієї газети від 1949 року до смерті в 1956 році. В той час написав багато вартісних статей, між ними статтю довідку про митрополита Йосипа Сліпого, якого добре знав ще передвоєнних часів, і про д-ра Степана Барана, відомого політичного діяча, з яким довгі роки співпрацював у УНДО, а теж і в редакції „Діла“. Степан Баран, хоч і не був членом редакції „Діла“, був постійним співробітником цієї газети, починаючи від 1902 року до останнього часу її існування. Було загальновідомо, що при кожній нагоді переїзду через Львів, а це було часто в роках 1928-1939, коли д-р Баран був послом до варшавського сейму, він відвідував редакцію „Діла“ і зразу ставав при високому пультах, що його саме для нього тримали, і писав вступну статтю до наступного числа щоденника. В Едмонтоні написав Німчук свої спогади про свій великий життєвий досвід у Луб'янській тюрмі в Москві.

У своїй професійній праці, як журналіст, Іван Німчук кермувався високою етикою, що її визнавав його гуманістичний, спертний на ширій релігійності, світогляд. У щоденній праці спирався на точний і вірний інформацій та перевірені джерела. Його статті і праці — це досліджені і точну інформацію. Це документ і його варто перевидати саме тепер, коли йде акція висвітлення усіх ганебних дій більшовицького терору.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про дивні шляхи рівноправності

Щойно перед кількома днями писали ми з приводу 95-річчя УНАОу про жіночу рівноправність, яка від давніх часів панувала у цій інституції. Однак не завжди і не всюди ця рівноправність проходить так гладко і часом дивуємося, який панує це сьогодні у світі брак послідовності у цьому питанні.

Дуже недавно усі ми слідували за введенням в уряд першої жінки-єпископа Єпископальної Церкви в ЗСА і до того ще і негритянки. Ще в часі церемонії у Бостоні виступали речники цієї Церкви проти такого зламання вікових засад, що їх притримувалися усі християнські релігії. Але 55-літня Барбара Терріс таки стала єпископом і відправила свою першу Богослужбу у вчесьній повноценній вірності єпископальній катедрі Бостону. Цей факт, про який преса подавала дуже обширно викладає широкий відгомін і дискусію — чи рівноправність може іти аж так далеко — чи ні. Та жє відомо, що Католицька Церква і консервативний у своїх поглядах Папа Іван Павло II навіть не хочуть говорити про можливість жіноч-священників, а що тут про єпископів.

Цікаво, чи Б. Терріс промовить шлях іншим жінкам на релігійному полі так, як вже давно він був відкритий на політичному і громадському відтинку? Але недавні вибори в країні нашого поселення не доказали цієї жіночої рівноправності у новому оточенні Джорджа Буша, а коли йдеться про українські обставини не доказали цього вибори до найвищого нашого проводу в диспорі, а це СКВУ — хоча навіть на сторінках нашого щоденника були думки, чому б не могла бути у проводі жінка?

Коли, проте, йдеться про заробіткову працю, то тут, у більшості країн жінки: втілюються справжньою рівноправністю — з

тим, однак, що рідко береться до уваги факт, що працююча професійно жінка виконує властиво постійно дві професії, (якщо має родину), бо далі, як жиди і не всюди ця рівноправність проходить так гладко і часом дивуємося, який панує це сьогодні у світі брак послідовності у цьому питанні.

Значить — шляхи цієї рівноправності не однако-ві. Але вже найкращим доказом непослідовності в цьому питанні є розвиток подій у зв'язку із славною книжкою С. Русиді „Диявольські вірші“. У вітрині крамниці з книжками у Вашингтоні появилася цими днями такий батомовний напис: „Якщо ви не можете перечитати книжку мужа — перечитайте книжку жінки“. Показується, що дружина С. Русиді, американська письменниця Маріяна Вітгінс, саме випустила свою нову книжку п. н. „Джан Доллар“, але з приводу світової афери „Диявольські вірші“ її чоловіка, М. Вітгінс не може ані розпродувати своєї книжки, ані її рекламувати, та мусить залишитися покищо анонімною, як одною жертвою Апокалипсиса. — як пише американська преса. Чи справді вона має аж так втрачати своє „я“, тепер у кінці ХХ сторіччя?

Але це оголошення у Вашингтоні не є вийском, хоча воно справжній курйоз. Ось зовсім недавно перечитали ми в нашому щоденному огляді про мистецьку виставку. У списку хто виставлятиме стоті таке: „о. н. н. і пані матка“.

Дивні є шляхи сьогоднішньої рівноправності... О-КА

Василь Стус

Цей спалах снігу, тьмяно-синя тінь від частого озоржя, кетяг різьблений намерзу на утлах віках і олімпійське торжество без, ця теплога сподіяння і сну, впокоєного спогадами, окрай душі покороної, де усі початки і кінці зійшлися разом — це все відгодука віщих татмичних, котрі тебе спостигнуть ненароком і відживлять. Чи ненароком — вб'ють. І що то все? Життя легка основа лягла в прозорості земного дня і світлості. І світ благословенний, караючи, у душу увійшов. Душе, світисся і посвітисся, асен болю мій.

(Із збірки поезій „Палімпсести“)

О. Т.

ПРИЗАБУТИЙ В'ЯЗЕНЬ ЛУБ'ЯНКИ — ІВАН НІМЧУК (1891-1956)

III.

Про своє перебування у цій злощасній тюрмі, про арешт, допити і переживання написав Іван Німчук спогади, що вийшли книгою під назвою „595 днів советським в'язнем“ в Торонто 1950 року. Спогади написані безпосередньо, без злоби і ненависті, просто картина з життя благородної і чесної людини, яка попала у млин переслідувань, що стали частиною системи в режимі так званої диктатури пролетаріату. Німчук розказує про цікаві співтоваришів свого ув'язнення, він і знаходить тепле слово для своїх слідчих і охоронників, бо бачив, що й вони є жертвами одєї системи і повне обвинувачення київ на цю систему, що проіснувала вже сім десятиріч і триває досьогодні. Глибоко-релігійний Німчук часто знаходить у важких хвилинах у тюрмі розраду у молитві. Порівнюючи себе до тих українських бранців, що їх ловили турецькі розбійники на важку працю на галерах, Німчук, попавши в розпуку від страшної муки у клітці тюрмного ув'язнення, складає таку молитву: Ісусе Христе, що перетерпиш такі страшні муки, помилуй мене! — Мати Божо, що так страшно страждала під хрестом свого Сина, рятуй мене, рятуй нас усіх!

КЕРІВНИКИ КГБ ШЕ Й ДОСІ не зрозуміли, що таке політика гласності й перебування. Один з кабелістів А. Бураков заявив кореспонденту газети, що це цілком зрозуміле і позитивне явище коли в міліції чи у службі безпеки приймають „за добру монету“ доноси словні і на письмі і на цій підставі прокуратура притягає до судової відповідальності винних. Він відкрито заявив, що слідкувати один за одним і доносити повністю сходяться з демократичними принципами гласності, які діють в нашій епоху. Бураков навіть покликався на Конституцію СРСР, у якій сказано, що громадяни повинні допомагати КГБ при викритті і притягненні до кримінальної відповідальності ворогів народу і шкідників будь-якого типу. При тому він підкреслює, що „більшість громадян до яких ми звертаємося з цими справами співпрацюють з нами повністю“. Бураков признає, що КГБ розпоряджає „цілою сіткою“ неплатних співробітників. Значить совєтські органи безпеки діють по-старому, — заважає цілком слушно кореспондент Ассошіейтед Пресс в Москві.

Инж. М. Шпонтака...

(Закінчення зі стор. 1)

і братської діяльності. Голова взяв також участь у зустрічі голів Округ УНС на Союзівці, яка була переведена ділово і проходила в дружній атмосфері. Голова зорганізував також одного члена на суму 3,000 дол. забезпечення, але поза тим організаційна кампанія не була дуже успішна в минулому році і на це складалося багато причин, одною з яких є брак єдності у громадах, збайдужіння, телевізійний скран. Голова наставляв, щоб Головний Уряд УНС робив більш серйозні заходи для справи порозуміння і об'єднання громади. 10-го грудня м.р. голова репрезентував Округу на річних зборах Б-ва св. Миколая — 5-ий Відділ УНС в Асторії, і зловив коротке привітання. Він зацікавився також засідання у справі відзначення 95-ліття УНС, яке Округа відзначатиме бенкетом з мистецькою програмою в суботу, 1-го квітня ц.р., у великій залі Українського Народного Дому, 142 Друга авеню. Спільно із Т-вом Українських Сеньйорів при „Самопоміч“ Округа зорганізувала три поїздки автобусами на культурно-відпочинкову Оселю УНС Союзівки. Управа Союзівки і головний пресдиректор гостили членів, чим хата багата і вітали їх на цьому кусочку української землі. Під час другої прогулянки відвідувачів на Союзівці розважали на бан-

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ у своєму звіті про перепакування наркотиків дуже розхвалює тримісячний уряд мексиканського президента Карлоса Салінас де Гортарі за значно збільшені зусилля в припиненні наркоманії в різних її видах. У такому ж звіті минулого року говорилось про те, що є багато доказів на те, що панус широко розповсюджений розклад серед мексиканських офіційних чиновників коли їдеться про наркоманство по обидвох боках границі. Тому щогорічний звіт рекомендує Конгресові не примінявати жадних санкцій супроти Мехіко, бо існує співпраця теперішнього його уряду з американськими властями.

ДЕПАРТАМЕНТ ТОРГІВЛІ проголосив, що ЗСА об'єднали свою заборону на експорт технологій до Китаю. Ця відліга вказує на бажання ближчих взаємовідносин з Китаєм, бо дозволено торгувати комунікаційними та електронічними знаряддями, які і прицизими інструментами. Пол Фріденберг, заступник голови Управління експорту заявив, що китайська економіка потребує засадничої технології для свого розвитку та здобуття світового ринку, саме тому Америка пішла на такі уступки.

ших, які зафугують на призначення. В загальному УНС здобув в 1988 році 1,161 членів, але рівночасно втратив 2,178. Тепер членство становить 71,977 осіб, забезпечених на суму 133,095,000 дол. Він згадав про приходи, але також про великі розходи і пожертви на загально-українські цілі, наприклад: 35,000 на стипендії, 10,000 на будову нової церкви в Джерзі Сіті, осідку УНС, 50,000 на Гарвардський Проект, 5,000 на СКВУ та інші корисні проекти. Вартість Української Будівлі становить між 40 і 50 міль. дол. Закликав конче організувати по округах і відділах братську діяльність. Збірка грошей від членства, на жаль, не належить до цієї категорії діяльності, заявив д-р І. Фліс, зазначаючи, що Екзекутива готова фінансувати корисні проекти. Згадав про Союзівку, як місце зустрічі українців, зокрема молоді, двотижневий семінар Шкільної Ради УККА, школу танків, тенісний й інші табори та інші корисні імпрези. „Немає другої подібної в дисперсі організації, яка посвячувала б так багато часу і гроша для загальних українських цілей“, — закінчив свою доповідь головний пресдиректор.

Головний секретар В. Сохан пояснив факхово про нові грамоти, можливості забезпечення, найкращі способи ведення організації. При перекусі і каві присутні ще довго гурторили про актуальні союзові і загально-громадські справи.

У Західній...

(Закінчення зі стор. 1)

частельно підозріває, що Перрі віт у Східно Німеччину, однак представник 5-го армійського корпусу ЗСА підполковник Джейк Дай заявив кореспонденту агентства Ассошіейтед Пресс: „Ми не маємо ніяких підстав для такого здогаду“. За словами Дая, Перрі був зразковим вояком і за останній рік двічі його висували на почесне звання „воїн місяця“. Його однополчані і рідні не зауважували у його поведінці ніяких відхилень. Дай заявив, що Перрі не мав дисциплінарних покарань і що він провадив „нормальне світське життя“, але „не мав з ніким роману“.

Дай підтвердив повідомлення газети „Старс енд Страйп“, що у відділі Перрі пропав військовий портативний комп'ютер. Речі воєнка, включаючи його особистий комп'ютер, який сильно відрізняється від пропало, виявилися в місці. Підполковник сказав, що Перрі не дуже визнавав на комп'ютерах і заволодів на них друкувати. Правда, Перрі мав доступ до секретних інформацій.

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
UFU Foundation, Inc.
203 Second Avenue
New York N.Y. 10003

ПРЕЗИДЕНТ НІКАРАГУА Даніель Ортега заявив кореспондентам, що сандіністи застановляються над можливістю помилування і звільнення з тюрми колишніх в'язнів Сомози, режим якого був повалений у перевороті, що його влаштували в 1979 році сандіністи. Голова парламенту Карлос Нуньес повідомив, що президент Ортега надіслав до міністерства внутрішніх справ і військового командування листа, у якому він пропонує розглянути справу колишніх військовиків-прибічників Сомози і есентуально звільнити їх з-під варті, даючи їм можливість включитися в господарське життя країни. Раніше, Ортега, діючи під тиском інших керівників держав Центральної Америки, обіцяв в Гондурасі звільнити з тюрми в Нікарагуа 1,900 політичних в'язнів. Політичні спостерігачі думають, що у те число Ортега включити колишніх довголітніх військовополонених режиму Сомози.

ПОДЯКА

3 Волі Всевишнього в неділю, 30-го жовтня 1988 р. відійшов у Вічність на 88-му році життя наш Найдорожчий

БАТЬКО, БРАТ, ВУЙКО, ШВАГЕР

бл. п.

ПЕТРО ЯРІШ

Щею дорогою складаю сердечну подяку всім членам Родини, Односельчанам, Приятелям та Знайомим, що в дніх безжельного горя і смутку зложили особисто, листово чи телефоном свої сердечні співчуття та висловили потіхи і розради.

Щира подяка д-р Т. Артемовичеві за лікування і за часті відвідини його вдома та шпиталю.

Всім членам родини, односельчанам п. М. Стасів, п. П. Кулик, приятелям і знайомим, які відвідували Батька в дома та шпиталю.

Паням із Суспільної Опіки, Сестрицтву св. Ольги і Союзів України, як різнож голови і членам Б-ва Дивізійників за їх часті відвідини хворого Батька. Отцеві В. Бучекові за відправлення похоронних відправ і прощальну проповідь.

Всім хористам чоловічого хору „СУРМА“ та хористам церкви св. Богоявлення та їхньому диригенту п. інж. Я. Матковському за греганий спів під час Панахиди. Нашим дякам п. Осипові Джусові та п. Василеві Бездухові за їхні зворушливі спів під час похоронних відправ.

Особлива подяка управі і членам ОБВУА (п. Т. Бабюк) 1-го УД УНА та Т-ву бушних воїнів УПА за прибирання домовини та за почесну стійку під час Панахиди пп. В. Білан, І. Лялюк, М. Марголич.

Членам Станиці Братства Дивізійників, які несли домовину: В. Білан, О. Соробей, П. Олійник, М. Марголич, І. Кірчей, І. Лялюк.

Голові Станиці Братства д-р В. Мотиці за зворушливі прощальні слова на цвинтарі.

Особлива подяка нашим дорогим приятелям та односельчанам: д-р Романові Димку за Філадельфію, п-ству П. А. Харакма, п. Я. Харакмаві за Торонто та п-ству М. Я. Марушчука за Гамільтон за участь в похороні.

П. І. Олексиніві за переведення поминак-тризних, як різнож п. В. Бездухові, який від парохії св. Богоявлення ширими і теплими словами попрощав Покійного Батька.

Паням Сестрицтву св. Ольги: М. Кориню, А. Бодик, М. Данилишин, панам М. Литвинцеві і Б. Хомакові за поміч у приготуванні поминак.

Щира подяка за квіти: рідні, церкві св. Богоявлення та Управі ОБВУА.

За численні Служби Божі, як різнож всім жертводавцям, які замість квітів зложили щедри пожертви на добродійні цілі, Патріарший Фонд, Українських Воєнних Інвалідів та Вісті Комбатанта. Збірку перевели: п. М. Крижанівська, п. М. Понкевич і В. Білан.

На Службі Божі зложили: п. В. Бернард, В. П. Бездух, І. Н. Петрик, І. М. Мойсей, С. О. Чолач, М. Кориню, В. І. Гринчишин, П. С. Біжко, І. С. Савіцький, І. П. Новосіло, О. П. Лобас, А. М. Фалат, Т. М. Хакникевич, О. О. Кулик, М. Вергун, С. Телега, Ю. П. Крамар, В. Н. Галуцкий, М. Єйна, Р. О. Костюк, Хор церкви св. Богоявлення, ОБВУА, С. М. Сипняк. Разом \$240.00

На Українських Воєнних Інвалідів: \$25.00 Б. Л. Хомак, \$20.00 Т. М. Хакникевич, по \$10.00 — С. Матковський, В. Юзків, Р. Куціль, \$5.00 П. Кулик. Разом: \$80.00

На Вісті Комбатанта: \$50.00 А. Ярш, по \$25.00 — І. Н. Олексин, О. О. Кулик, О. В. Бучек, \$20.00 М. Крижанівська, по \$10.00 — Р. Куціль, В. Білан, д-р В. Мотика, А. Добощ, П. Лецишин, Е. М. Загачевський, М. І. Мартинець, Я. Харак, М. Тицький, Б. Г. Снігур, С. Матковський, Я. М. Матковський, І. Кірчей, Н. Н. По \$5.00 — І. К. Лялюк, П. С. Біжко, С. С. Кобасовський, М. О. Малинівський, П. Кулик, В. Корут, Д. М. Пристай, О. Н. Джус і \$2.00 П. Романчук. Разом: \$327.00

На церкву св. Богоявлення В. Л. Юзків — \$50.00

На церкву св. Йосафата В. Л. Юзків — \$50.00

На Патріарший Освітньо-Культурний Центр у Філадельфії: інж. Борис І Дзвінка Захарчук — \$50.00

На пресовий фонд журналу Патріархат: \$50.00 Андрій Ярш, \$20.00 Марія Палідвор.

На Патріарший Фонд: \$500.00 Андрій Ярш, \$110.00 М. О. Малинівський, \$100.00 А. П. Харак, по \$50.00 — д-р Р. Е. Дикий, І. Н. Олексин, по \$30.00 — М. Стасів, М. Крижанівська, по \$25.00 — І. Біловус, М. М. Єйна, В. Е. Колочо, \$20.00 — М. Холєвський, М. О. Понкевич, І. Т. Лико, К. С. Маньківський, \$15.00 — О. М. Омецький, \$10.00 — П. М. Марушка, М. Єйна, Б. І. Губка, М. Масловський, І. А. Боднар, Е. М. Загачевський, В. Цюга, М. З. Литвинець, Н. Кушнір, М. Колодій, С. А. Васильків, М. Крамарчук, П. Герріс, \$5.00 — Я. Харак, В. А. Ліщинський, В. І. Гринчишин, С. М. Мартинюк, О. М. Новосіло, В. М. Бажук, В. Н. Галуцкий, І. М. Мойсей, \$3.00 — В. П. Бездух, \$2.00 — П. Романчук. Разом: \$1236.00

Хай Всевишній Господь винагородить Вас Усіх щедрими ласками.

Син — АНДРІЙ

бл. п. д-р

ІВАН ВОЛОДИМИР МАРТИНЕЦЬ

нар. 1910 р. в Богородчанях.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ із заведення Basagika в Гантері.

ПАНАХИДИ в суботу, 4-го березня і неділю, 5-го березня 1989 р. о год 7-й веч.

ПОХОРОН в понеділок, 6-го березня 1989 р. о год 10-й ранку до церкви св. Івана Хрестителя, а опис на цвинтар в Elka Park в Гантері, Н. Я.

У жалобі:

дружина — ЛІДІЯ
донька — ХРИСТИНА з мужем ГЕНРІ
брат — ІОСИФ ЯРОСЛАВ з дружиною швагер — ЛЕВ ГУМЕННИЙ
племінник — МАРКО ГУМЕННИЙ з мамою МАРІЄЮ
племінниця — ЛІДІЯ з мамою АННОЮ та ближча і дальша Родина в ЗСА і в Україні

Замість квітів на могилу Родина просить складати пожертви на потреби церкви св. Івана Хрестителя в Гантері.

ПОДЯКА

У середу, 11 січня 1989 р. упокоївся в Бозі мій Найдорожчий

Муж

бл.п.

Д-Р МИХАЙЛО ПОГАЗА

Похоронні обряди були відправлені в Сиракузах, Н.Я. 12-го і 13-го січня, а в суботу 14-го січня трілистості останки Покійного похоронено на українському православному Цвинтарі св. Андрія Первозванного в Сав Банд Брук, Н.Дж.

В часі важкої недуги мого мужа перебування в шпиталі я знавлас ласкавий дотик приязні і пов'язану з тим поміч, та розраду від наших щирих друзів — п-ва Марії і Павла Карпишинів, пані Фаліни Войтович, п-ва Ярослав і д-ра Олександра Гудзків і їхнього сина Бориса, Мотрі і д-ра Миколи Богатюків, які завжди були готові допомогти мені в будь-яких труднощах. Висловлюю їм свою вдячність та складаю найглибшу подяку.

Дякую з глибини серця д-рові Андрієві Войтовичеві, який як лікар опікувався моїм мужем та, хоч не належить до складу лікарів того шпиталю, а якмо перебував мій муж, часто його відвідував і давав професійні поради та висноски.

Моя щира подяка українській громаді в Сиракузах, що під час похоронних відправ зложили Покійному пошану, а інж. Миронові Сидоровичеві та д-рові Якову Гурському за зворушливі слова прощання біля відкритої домовини. Дякую за квіти від д-ра Джорджа і Кертин Бухгольц, Наталії Городецької, Елен М. Мкртум, Роми і д-ра Василя Саласа, Слави Стецько, мгра Михайла Рубича і „Сиракуз Девелопментал Сентер“.

Я не є в силі словами виявити вдячність, яку відчуваю до о. крилошанина Богдана Смика і його дружини Володимир, що не зважаючи на снігові прилизи з Ютики до Сиракуз на похоронну св. Літургію в п'ятницю вечором, а о. Богданові зоркема за незабутню проповідь-прощання з другом.

Дякую парохіві церкви св. Івана Хрестителя о. Петрові Дудякові за удележення Найсвятіших Таїн хворому перед смертю, як теж за відправлення Панахиди і св. Літургії, а його співслужбовці о. Робертіві Бачо за відправлення Панахиди.

Сердечна подяка усім, хто зблизька і далеко прибули на похоронні відправи в Сиракузах, як різнож тим, хто взяли участь у похороні на цвинтарі в Сав Банд Брук, де зложено тіло Покійного на вічний спочинок. Я щиро вдячна о. Павлові Лабінському з Нью Бранзвик, за переведення похоронних обрядів на цвинтарі. Дякую мграві Михайлові Рубичеві і п. Михайлові Юречкові за прощальні слова над могилкою.

Я зворушена участю в похоронах членів родини, які прибули з Баффало, Джерзі Сіті, Нью Йорку, Піттсбургу, Вашингтону і Чикаго, щоб віддати Покійному Михайлові останню прислугу, а мене підтримали на душі в час мого великого смутку по втраті друга життя.

Слова прощання на тризні були виявом приязні і пошани друзів і знайомих Покійного, серед яких залишилися пам'яті про його віддану професійну і громадську працю, жертвенність, любов до молоді. Тому щиро-сердечно дякую д-рові Романові Барановському, п-ні Ліді Мойсєвич-Гладкій, д-рові Олександрівському, мграві Степанові Хемичеві, п-ні Любі Мазурик-Копчинській і Борисові Гудзюкові, які теплими словами згадували Покійного та дільшили споминами про нього. Заїнтонована пл.с.с. д-ром Олегом Воланським пастава пісня „Сірілі у смерку пліночі шатра...“ немов супроводила Покійного до Вічності, до давніших спочинків друзів-плісунів.

Ще щире спасбі всім за слова співчуття, за квіти, за пожертви на св. Літургії та різні громадські цілі. Дякую тим, що несли домовину й тим, що співали під час похоронних відправ і заупокійної св. Літургії, як теж похоронному заведеному Петру Вассало за відріше переведення похоронів.

Нехай Господь, у своїй безмежній ласкавості, відплатить Вам усім сторицею, а вдячність за все добро залишиться назавжди в моєму серці.

У смутку залишена

ДРУЖИНА МАРІЯ

Замість квітів на могилу вплинули такі пожертви:

НА СВ. ЛІТУРГІЇ — Родина Александрович, Степан Андрусиниш, Григорій Базар, Котлидла Богачук, Родина Винарчик, Рома і Ярема Гріци, Ганя, Орест і Лариса Гріци, Ярослав Жмур, Родина Івахів, Михайло і Катерина Камар, Ірина і Роман Кравців, Родина Кумановський, Ірка Купровська-Андерсон, Степан Купровський, Анна і Володимир Мазурик, Ілько Мазурик і Ганя Дюліва, Теодор Мельник, Родина Пікур і Марія Гриниш, Родина Пилипишин, Родина Прибіл, Родина Тишко, „Рідна Школа“ в Сиракузах, Люба Цюлько, Український Народний Дім — Сиракуз, Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч“ в Сиракузах, Комітет Поневолених Народів в Сиракузах.

Разом 280.00 дол.

СВ. СОФІЯ — ПАТІРІАРШИЙ ФОНД — 100.00 дол. — Марія, Дарка і Оксана Городецькі, Богдана і Володимир Мадків, Михайло Шинупа з родиною; 50.00 дол. — Дарія і д-р Ярослав Міндхон, Марія Тимак, Галина Хамула; 30.00 дол. — Мотрі і д-р Микола Богатюк, д-р Роман Осінух; 25.00 дол. — Дарія Білов, Марта і Слава Кравс, Надія і Ярослав Пастушук, Оксана Рак, Наталія і д-р Ігор Сомавичин; 20.00 дол. — Оксана Бережницька, Малина і Корнель Дзюби, Марта і Ярослав Сидір, мгр Степан Хемич.

Разом 715.00 дол.

ФУНДАЦІЯ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА — Ярослав і д-р Олександр Гудзк 200.00 дол., д-р Марія Козмарська 100.00 дол.

Разом 300.00 дол.

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ — Марія Погаза 100.00 дол.

Разом 100.00 дол.

УКРАЇНСЬКИЙ СТУДІЙНИЙ ФОНД ПРИ ГАРВАРДСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ — 50.00 дол. — Ольга і д-р Роман Мороз, мгр Михайло Рубич, д-р Михайло Семчишин; 20.00 дол. — Неоніла Кравців.

Разом 170.00 дол.

ЗУАДК — Марія Погаза 100.00 дол.

Разом 100.00 дол.

ФОНД ОБОРОНИ І ДЕМ'ЯНУКА — Анна Підгайна 100.00 дол.

Разом 100.00 дол.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ПЛАСТОВОГО ЖУРНАЛУ „ЮНАК“ — 100.00 дол. — Христя і д-р Андрій Горчинські, Роман Ференцевич; 50.00 дол. — Іванна і д-р Анастасій Горчинські, Наталка і д-р Юрій Горчинські, Ольга і Микола Завуцкі, Марія Погаза, Христя і Юрій Ференцевич, Ольга і Ігор Чмоли; 25.00 дол. — Стефанія і д-р Роман Барановський.

Разом 525.00 дол.

ПЛАСТОВИЙ ВИШКІЛЬНИЙ ФОНД ІМ. ДРОТА — 100.00 дол. о. Богдан і Володимир Смик.

Разом 100.00 дол.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „НАЦІОНАЛЬНОЇ ТРИБУНИ“ — 20.00 дол. — Мотрі і д-р Микола Богатюк, Марія Погаза; 10.00 дол. — Іван Волошин, Орест Гріциш, Степан Гріциш, Євген Гусак, Михайлина Годжак, Михайло Зарчич, Павло Карпишин, Зенон Карпишин, Іван Ковальчук, Михайло Косіак, Степан Купровський, Петро Пуцишин, Ілько Мигдаль, Василь Майкович, Василь Майовський, Ганя Машталір, Марія Машталір, Оксана Машталір, Володимир Мельничук, В. Перла, Павло Пікур, Микола Проскуренько, Василь Равлічко, Степан Рекулів, Микола Семаншин, Павло Ткач, Василь Феодор, Матвій Шкорута, Тимко Шорабура; 5.00 дол. — Степан Луцак і Михайло Микитин.

Разом 340.00 дол.

AMERICAN CANCER SOCIETY — Dr. Lloyd and Ina Watts \$20.00, Mr. and Mrs. John Walsh \$10.00.

Разом 30.00 дол.

Разом пожертви 2,760.00 дол.

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ „САМОПОМІЧ“ у Ньюарку, Нью Джерзі

— відбудуться —

в суботу, 18-го березня 1989 р. о год. 6-й веч. в залі Українського Народного Дому 140 Проспект Авеню, ІРВІНГТОН, Н. Дж.

ЗВичайний ПОРЯДОК НАРАД
Простіть членів про численну участь!
Окремих повідомлень не висипається.

РАДА ДИРЕКТОРІВ

Відділ УККА в Ньюарку-Ірвінгтоні

повідомляє Громаду, що

дня 12-го березня 1989 року о год. 5-й по пол. в Українському Народному Домі в Ірвінгтоні при 140 Prospect Avenue — відбудеться —

КОНЦЕРТ: „МОЛОДЬ В ПОКЛОНІ ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ“ В ПРОГРАМІ КОНЦЕРТУ

Промова Д-р Лев Чирівський
Малюта Музичного Дошкілля, під проводом М. Савицької
Хор Школи св. І. Хрестителя в Ньюарку, під проводом М. Волянської
Рома Худьо — учениця Українського Музичного Інституту
Оля Ходоба і Степан Качурак — бандуристи
Молодь СУМ-у і Пласти
Молодь Церков св. Тройці і св. Вознесіння
Просіть Громаду взяти численну участь!
УПРАВА

Дякую Вам і Вашим дітям, на яких прохання Ви написали цю книжечку. Це правда, що вона буде на потребу цілому молодшому поколінню, включаючи і мої діти. Тому радо замовляю п'ять книжечок. Треба вам віддати належне за ідею такого посібника і її здійснення. Як гарно, що Ви не тільки написали книжечку для своїх дітей чи внуки, а також наші діти зможуть з неї скористати. Дуже мене втішило повідомлення в „Свободі“ про цю Вами написану книжку. Я відразу хочу її писати моїм хлопцям і знаю, що вона їм напевно припадєсться. Із листів до авторки

О-КА

„ПИШЕМО ЛИСТИ“

Ціна — 5 дол. з поштовою посилкою — 6 дол.

Замовляти на адресу

Olha Kuzmowych, 221 Fire Island Avenue, Babylon, N.Y. 1

